

ARDEALUL A FOST ȘI VA RĂMÂNE PĂMÂNT ROMÂNESC TRANSYLVANIA WAS AND WILL REMAIN ROMANIAN LAND

General (r) prof. univ. dr. Anghel ANDREESCU*

Rezumat: Lordul E. D. Fitzmaurice, fost ministru al Marii Britanii, aprecia că: „Ungurii au dus o politică violentă și oarbă față de minoritățile supuse coroanei ungare și în special față de români.”

Ziaristul american Milton G. Lehrer, considera la rândul său că „rupând masca pe care revizionismul maghiar a afișat-o de sute de ani în Transilvania, Occidentul poate trage concluzii reale.”

Dücsö Csaba în a sa lucrare „Nics Kegyelen”, spunea că: „În noi fierbe sângele lui Attila, a lui Arpad și al lui Gingis Han!” Poate așa se explică masacrele comise (tăierea capetelor) de către maghiari în județele Harghita și Covasna, după declanșarea așa-zisei revoluții din decembrie 1989.¹

Un studiu complex², referitor la psihologia poporului român și foarte apreciat în Occident, menționează că distanța psihosocială percepută între majoritatea românească și minoritatea maghiară este cea mai mică în România, din cauza politicilor mai deschise față de alte state din Europa.

Românii au de asemenea ideea că toate religiile sunt la fel de morale și acestea generează o mare doză de toleranță.

Cuvinte cheie: maghiari; minorități; revizionism extrem; maghiarizare forțată; răzbunare; deznaționalizare; coloniști; masacre; crime, genocid.

Abstract: Lord E. D. Fitzmaurice, previous Minister in Great Britain, mentioned that „The Hungarians adopted a violent and blind policy towards the minorities submissive to the Hungarian crown, particularly towards the Romanians.”

The American newspaper editor, Milton G. Lehrer, considered that “by tearing apart the masque that the Hungarian revisionism showed for hundreds of years in Transylvania, the Occident can draw the real conclusions.”

Dücsö Csaba in his work „Nics Kegyelen” mentioned that „The blood of Attila, Arpad and Gingis Han flows through our veins!” Probably this is what explains the

* General (Chestor de Poliție în rezervă), membru titular al Academiei Oamenilor de Știință din România, E-mail: xwx52@yahoo.com

¹ Colectiv, *Acțiunile separatiste care vizează România, Anexa nr. 12 – Raportul Comisiei Parlamentare*, Editura Rao, București, 2016, p. 159.

² Daniel David, *Psihologia poporului român*, Editura Polirom, Iași, 2015, p. 268.

massacres committed by the Hungarians in Harghita and Covasna counties, after the so-called revolution of December 1989.

A complex study, highly appreciated in the Occident, referring to the psychology of the Romanian people, mentions that the psychosocial distance perceived by the Romanian majority and Hungarian minority is the smallest in Romania, because of embracing a more open policy as compared to other European states.

Furthermore, Romanians believe that all religions have the same level of morality and this generates a high level of tolerance.

Keywords: Hungarian, minorities, Extremist revisionism, forced Magyarization, revenge, settlers, massacres, killing, genocide.

Lordul E. D. Fitzmaurice, fost ministru al Marii Britanii, spunea că „ungurii au dus o politică violentă și oarbă față de minoritățile supuse coroanei ungare și în special față de români.”

Documentele din vremuri străvechi, dar și actuale, demonstrează, așa cum și ziaristul american Milton G. Lehrer³ spunea că, rupând masca pe care revizionismul a afișat-o, explicând cu date certe monstruoșitățile săvârșite de sute de ani, culminând cu Dictatul de la Viena, vom vedea realitatea.

Anul 955, prin dezastrul de la râul Lech, unde Otto cel Mare le administrează o înfrângere umilitoare triburilor maghiare, punând capăt expedițiilor de pradă spre apusul Europei și creștinându-i, aceștia se orientează spre est, pentru cucerirea în etape a Transilvaniei într-o perioadă de 300 de ani.

Notarul anonim al regelui Béla, notează cum cele trei triburi maghiare au purtat lupte cu ducii provinciilor din Transilvania: Menumorut, Gelu și Glad.

Chiar istoricii maghiari au recunoscut în lucrările lor continuitatea românilor în Transilvania.

Astfel Horvat Mihaly, în *Geschichte der Ungarn*, vol. I, p. 9, considera că: *Transilvania era populată, când ungurii și-au făcut apariția în Panonia.*

Huszi András, un alt istoric maghiar, menționa că „urmașii geților trăiesc și astăzi acolo unde au locuit părinții lor, vorbesc în limba în care glăsuiau mai demult părinții lor.”⁴

Un alt specialist în istorie, în 1911, Petrovay G. își exprimă deschis opinia cu privire la istoriografia ungară după care românii ar fi venit în Transilvania prin veacul al XIII-lea; ceea ce nu se potrivește cu realitatea.⁵

³ Milton G. Lehrer, *Ardealul pământ românesc*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1989.

⁴ Idem pct. 3, p. 41.

⁵ Idem pct. 3, p. 42.

Aceleași concluzii le au istoricii germani Leopold von Ranke și Tamm Traugott în Leopold von Ranke, *Wellgeschicht* I, II, III, Leipzig, 1883, p. 272 – 448.

Tamm Traugott spunea că „românii locuiesc și astăzi acolo unde acum 17 secole au locuit strămoșii lor (Tamm Traugott, *Über der Rumänen, ein Beitrag Zur F Ethnographic Sud – Östeuropes*, Bon, 1891, p. 84 – 85).

Chiar dacă maghiarii urăsc notarul anonim al regelui Béla, pentru consemnările acestuia referitoare la români, doi dintre cei mai buni istorici maghiari, Pauler Gyula și Hóman Balint susțin că datele oferite de Anonymus au fost verificate și prin alte izvoare istorice.⁶

Profesorul maghiar Eugen Horváth aprecia că din spusele lui Anonymus reiese că ungurii ar fi găsit în Transilvania un număr oarecare de români, izolați în munți. Alte mărturiri sunt edificatoare: Cronica lui Simon de Kéza, Cronica pictată de la Viena, Cronica germană de la Hildshein, toate diplomele regilor maghiari despre Transilvania.

Au fost voievozi și înainte de 1103, fapt confirmat și de Pauler în 1886, însă numele lor nu s-au păstrat precum: Leuca Vodă (1219); Pașa din 127, cu nume românești.

Alți istorici maghiari recunosc starea de fapt din Transilvania, precum Pauler Gyula în „*Istoria națiunii maghiare sub regii din Casa Arpadiană, afirmând că Transilvania a fost stăpânită în mod perpetuu de voievozi.*”⁷

Istoricul maghiar Alexandru Szilagyi în istoria Transilvaniei din 1866, declară formal că *Transilvania nu a fost niciodată contopită deplin cu Ungaria, amândouă fiind două țări distincte.*⁸

Transilvania nu putea în acei ani să fie supravegheată îndeaproape de maghiari, deoarece elementul maghiar era redus la număr, deci provincia era obligată să se apere cu propriile puteri. A se vedea Pauler Gyula, *A magyar nemzet története az Arpad hazi Kiralyok alatt*, Budapest, 1899, I, p. 218.

După cum afirmau istoricii lor, maghiarii nu au fost capabili să populeze nici teritoriile ocupate după tratatul de la Trianon, ajungându-se la coloniști.

Secuii au fost primii coloniști fixați în Transilvania de Răsărit, cu misiunea de a apăra granițele de S-E ale Transilvaniei de pecenegi și cumani aflați în estul Munților Carpați în secolul XII.

Între anii 1141 și 1161 s-a recurs la coloniștii germani.

În 1930, la recensământ, erau: 1,5 mil. de maghiari, din care 500 mii (1/3)-secui, adică 7,9% din populația României.

⁶ Idem pct. 3, p. 43.

⁷ Idem pct. 3, p. 51.

⁸ Idem pct. 3, p. 51.

La venirea secuilor în S-E Transilvaniei erau cnezate românești conform Cronicii lui Simon de Keza, rămânând numai 64.423 de români.

Deznaționalizarea a parcurs mai multe etape, respectiv ademenirea cu profituri vitale, pământ care devenise proprietatea regilor maghiari, alte privilegii pentru fruntașii localităților.

Cu timpul s-au luat măsuri asupra elementelor românești: prigoniri, interzicerea de a construi biserici sau chiar interzicerea participării la slujbele religioase.

Chiar regele Sigismund ia măsuri dure împotriva preoților ortodocși, inclusiv confiscarea averilor și interzicerea botezurilor.

În 1566, Dieta de la Sibiu, hotărăște ca tot clerul ortodox să fie scos din țară dacă nu trece la religia catolică.

La începutul secolului XVIII, procentul românilor în Ținutul Secuiesc se reduce de la 30 la 5%.

Deznaționalizarea a continuat prin școală, cele confesionale ortodoxe se desființaseră; amintim aici de celebrul conte Albert Apponyi, care prin măsurile dure luate în: administrație, armată, ordine publică etc., a acționat pentru scopul final propus.

Scriitorul maghiar Pál Balogh⁹ aprecia în 1902 că în mai puțin de 50 de ani au dispărut prin maghiarizare zeci de localități românești.

Conform *Suplex Libellus Valachorum – „despre ura seculară împotriva elementului românesc din Ardeal, fără nicio justificare.”*¹⁰

Avea dreptate Nicolae Bălcescu, când afirma că: „*Ungurii n-au învățat nimic și n-au uitat nimic în cursul istoriei lor.*”¹¹

Marele om politic francez Gambetto a afirmat că: „*Ungurii sunt aceia care prin violența guvernării lor fac să ia naștere chestiunea românească.*”¹²

Maghiarizarea numelor orașelor și satelor din Ardeal, numele oamenilor, ale stațiilor de cale ferată, a tot ce este posibil de denumit în maghiară a continuat într-un ritm infernal. Nu întâmplător se susține de istorici că intoleranța maghiară este cauza principală a prăbușirii monarhiei dualiste.

Celebrul romancier rus, Lev Tolstoi considera că: „*Ceea ce este mai trist este faptul că în străinătate contele Apponyi are reputația unui pacifist, pe când în Ungaria nu recunoaște nici măcar calitatea de oameni.*” Orice persoană cu mintea

⁹ Idem pct. 3, p. 60.

¹⁰ Idem pct. 3, p. 132.

¹¹ Idem pct. 3, p. 141.

¹² Idem pct. 3, p. 184.

sănătoasă trebuie să smulgă de pe fața acestui om masca sa mincinoasă pentru a arăta lumii întregi că nu este un binefăcător ci „o pasăre de pradă.”¹³

Grav este și cazul contelui Tisza, considerat a fi culmea intoleranței și a unei prostii de care a dat dovadă în 1918, cu ocazia vizitei în Bosnia și Herțegovina, când a declarat franc: „*Ne prăbușim, dar înainte ca noi să ne prăbușim, vom găsi mijloace suficiente, forțe ca să vă distrugem.*”¹⁴

Se consideră că declarația președintelui SUA Wilson oferă un răspuns corespunzător situației: „*Autodeterminarea nu este un simplu termen. Este un principiu imperativ de acțiune pe care în viitor oamenii de stat trebuie să nu-l ignore decât în detrimentul lor.*”¹⁵

Așadar unirea tuturor românilor a fost o împlinire a unui destin prelungit prea mult. Populația Ungariei în anul 1910, conform statisticilor era de 20 886 000 de locuitori, din care:

- Maghiari – 9 milioane;
- Nemaghiari – 11 milioane;
- Români – 3 milioane;
- Germani – 2 milioane;
- Croați – 1,8 milioane;
- Slovaci – 2 milioane;
- Sârbi – 1,11 milioane;
- Alte naționalități – 470 mii.

La 01.01.1930, Ungaria avea 8,6 milioane de cetățeni, din care 8 milioane erau maghiari și 680 mii alte naționalități.

În 1919 minoritățile din Ungaria reprezentau doar 11% din totalul populației și politica de maghiarizare continua cu mare avânt.

În 1930 ministrul de război al Ungariei a dat ordin de schimbare a numelor cadrelor militare în maghiară. La fel și prefectul Poliției Budapestei în iunie 1933.

Ministrul de Interne a cerut funcționarilor Primăriei Capitalei, necesitatea maghiarizării ca o mare îndatorire patriotă în anul 1933, iar de două ori pe an cerea stadiul realizării acestui ordin.

Ministrul Învățământului și Culturii a dat aceeași dispoziție celor din subordine.

Rectorul Universității din Budapesta condiționa aprobarea cererilor studenților de anexarea unei cereri de schimbare a numelui.

¹³ Idem pct. 3, p. 215.

¹⁴ Idem pct. 3, p. 215.

¹⁵ Idem pct. 3, p. 237.

Un ziar *Pesti Hirlop*, informa cititorii că numărul maghiarilor a crescut cu peste 100 mii pe an.

Per total populația Ungariei a crescut atunci de la 7,1 milioane la 8 milioane de cetățeni maghiari.

Conform surselor oficiale maghiare, în urma unirii Transilvaniei cu România la 01.12.1918 au rămas în Ungaria 29.104 români și în câțiva ani s-a redus la 1/3 din numărul acestora. Conform statisticilor maghiare, în 1920, la o rubrică separată se menționa că există 88.871 vorbitori de limba română.

Nu întâmplător se plâng maghiarii de atâția ani de marea nedreptate care li s-a făcut cu *dictatul păcii prin reducerea cu 71% din teritoriu și 63% din populație*.

Chiar un publicist maghiar Fényes, analiza netemeinicia politicii revizioniste promovate de Ungaria în perioada interbelică și recunoaște că este greu de înțeles în ce ar consta nedreptatea pe care o reclamă și o pretinde Ungaria.

Președintele SUA și cel al Franței le-au dat răspunsuri corecte invocând chiar bunul simț și nu doar cele de justiție, revizionismul maghiar care nu a încetat niciodată.

De remarcat că Ion I. C. Brătianu, în interesul păcii, al progresului economic a renunțat să revendice teritoriile locuite cu români din sudul Dunării și cele din regiunea Tisei.

Pe de altă parte Conferința de Pace i-a refuzat României teritoriile prevăzute în tratatul de alianță din 1916, iar linia de demarcare dintre România și Ungaria erau mai la vest, la Tisa. Există și alte multe dovezi stau mărturi, în acest sens, inclusiv harta revoluționarului Lajos Kossuth, publicată într-o revistă din SUA.

Compendiul geografic al Ungariei din 1779, de Mátyás Bél, menționa că românii se întindeau până la: Bereg, Ugoesa, Bekés și Bihor, acum rămase în afara țării.

Hărți publicate în 1860 în Ungaria, alta la Berlin, ori în Austria în 1889 de Institutul Geografic Austriac, precum și cele publicate de Gustav Gläber în 1908 stau mărturie; și exemplele pot continua.

Cronicarii unguri Thuróczi și Simon de Kéza au afirmat că în momentele invaziei Panoniei, aici se găseau păstori români, adică strămoșii românilor de astăzi.

Scriitorul maghiar Marki, în lucrarea publicată la Oradea Mare în 1887 menționa că: *În Valea Crișului Negru ungruii noștrii au găsit acolo pe români*.

În actul de donație al regelui Geza I în favoarea benedictinilor din Gron sunt menționați românii, iar contele Ștefan Bethlen în 1912 recunoaște superioritatea zdrobitoare a elementului românesc în Transilvania de Vest, chiar spunând că: *Masele românești reprezintă în Transilvania față de celelalte naționalități un*

ocean, o mare, o avalanșă prin proporția zdrobitoare de 75,1% români față de 15% maghiari.

Hărți în Ungaria mutilată au circulat în toată lumea denaturând totul, plângându-le de milă destui.

Dacă Apponyi considera că asimilarea naționalităților s-ar face pentru cultura lor superioară, scriitorul german Otto Hanser spunea categoric: „Nicio cultură superioară nu există.” Marele geograf român George Vâlsan (1885-1935) scria: „Toate neamurile sunt nobile și demne să trăiască, prețuindu-și capitalul lor de fapte eroice sau obscure. Un singur lucru nu li se poate permite: ca pe temeiul faptelor trecutului sau al forței prezentului să batjocorească, să urască, sau să înăbușe alte popoare. Trebuie să se ajungă la o armonie stabilită pe concesiuni reciproce și pe lipsa de jigniri naționale ... A grada valoarea popoarelor, a pune pe unele în frunte și a le decreta menite să fie stăpâne, iar pe altele la coadă și a le arăta capabile numai de slugărie, e o copilărie primejdioasă care uneori nu rămâne fără urmări ... În fața lui Dumnezeu și a învățatului cuminte, popoarele sunt simple unități egale.”¹⁶

Constituția României din anul 1923 nu stabilea nicio deosebire, față de maghiari, după cum nici cea din zilele noastre.

Chiar în ziua în care a ratificat Tratatul de la Trianon Ungaria și-a manifestat intențiile revizioniste. După ratificare, deputații au jurat în mod solemn să îndeplinească reînvierea Ungariei Milenare, care a durat 5 decenii de la 1867 până la 1918.

La inaugurarea statuiilor din centrul Budapestei reprezentând provinciile dezlipite, episcopul catolic spunea: „Locul acestor monumente este și va fi cuptorul urii și al răzbnării care se apropie cu pași gigantici. Cu orice preț trebuie să ne reunim.”

Acesta este culmea revizionismului și mai ales din partea unei fețe bisericești de rang înalt; acest caz nefiind singular.

Cronicarul secuilor Cserei din secolul al XVII considera că: „Nenorocirea Transilvaniei vine din Ungaria.” Așa am pierdut și țara și libertatea noastră.

Este adevărat că pentru maghiari coșmarul îl reprezintă numărul lor, sporul populației maghiare este mai mic decât cel românesc, iar ambițiile sunt nemăsurat de mari.

În Europa sunt destule state mici precum: Belgia, Elveția etc., dar devenite mari prin măreția principiilor culturale.

¹⁶ Eugen Siteanu, *Oameni de știință români care au contribuit la dezvoltarea etnologiei în perioada 1919-1940*, comunicare științifică prezentată la Sesiunea de comunicări științifice a CRIFST – Divizia de Istoria Științei/Academia Română, 23 mai 2019 în Amfiteatrul „Ion Heliade Rădulescu” al Bibliotecii Academiei Române.

Prin Dictatul de la Viena s-au atribuit Ungariei localități din România, precum Ponoară (BH), unde din cei 1108 locuitori, doar unul era maghiar sau din Surduc, unde nu erau maghiari și exemplele pot continua.

Aceste aspecte se întâmplau în Europa *caporalului Hitler* și al *paietei numite Mussolini*.

Un corespondent din Turda al ziarului *Universul* relatează despre intrarea triumfală a trupelor maghiare în Transilvania.¹⁷

Răzbunarea a dus la crime greu de imaginat, asemănătoare celor din timpul popoarelor migratoare peste 1000 de ani în urmă.

Nu fără teme scriese Düksö Csaba în a sa *Nines Kegyelem* că: „*În noi fierbe sângele lui Attila, a lui Arpad și cel a lui Gîngis Han!*”

Fără nicio obiecție, au rămas din acele vremuri vitrege animale de pradă și atât.

În numai două luni de la Dictat au fost uciși în Transilvania cedată 919 români, bărbați, femei, copii, peste 791 persoane torturate și aproape 3400 maltratate.

În localitatea Trăsnea s-a tras din ordin cu armele din dotare apoi au pătruns în case și tot ce era viu a fost omorât și totul incendiat.

Nici măcar copiii, femeile sau vârstnicii nu au fost cruțați. *Așa da luptători*; de fapt ce poți cere unor popoare migratoare puse pe jaf, dar mai ales crude, cum au fost caracterizate în trecut când au fost alungate din Asia de Est.

Alte sute de oameni, femei și copii au fost exterminați de bandele lui Horthy, amiralul fără flotă în localitatea Ip.

În Sălaj și alte județe, alte asasinate pentru că erau români aruncați din tren, decapitați cu toporul, torturați, mai ales preoții ortodocși, frunțașii români din localități, care nu s-au conformat ordinelor date.

Masacrele au fost comise de către militarii maghiari, dar și de bandele civile de maghiari. Mii de broșuri difuzate în Transilvania îndemnau la jafuri, omururi, crime specifice demenților și conțineau: „*Datoria noastră este să stărpim seminția blestemată de valahi și alte formulări nedemne de oameni normali.*”

Un gazetar maghiar „Györgan Ferenczy a condamnat barbaria conașionalilor săi, sălbăticia crudă nespecifică oamenilor.”¹⁸

Numărul persoanelor reținute în 1941, peste 13 000, iar peste 2 ani numărul s-a triplat, fiind duși în lagărele din Ungaria în condiții inumane.

S-au distrus majoritatea bisericilor ortodoxe, unele catolice, mai ales în Odorhei, Trei Scaune, în zona ocupată etc.

¹⁷ Idem pct.3, p. 392.

¹⁸ Idem pct. 3, p. 401.

Din secuime aproape toți preoții români au fost nevoiți să emigreze în Regat. Am prezentat mai sus o parte din masacrele săvârșite de maghiari în perioadele de până la cel de-al Doilea Război Mondial, însă tupeul fără margini al factorilor politici maghiari au ajuns acolo încât în urma ciocnirilor etnice de la Târgu Mureș, din martie 1990, provocate și organizate de la cel mai înalt nivel maghiar să fie prezentate în presa internațională drept „*un atac furibund al șovinilor români, asupra etnicilor maghiari, lucru asimilat ulterior cu programul antisemit din perioada Holocaustului.*”¹⁹

Filmul original al ciocnirilor etnice despre care s-a spus că au fost provocate de români la Târgu Mureș în martie 1990, a dovedit că lucrurile au stat exact invers.²⁰

Grupul mai mare de demonstrații de etnie maghiară (15 000) i-a atacat pe cei de etnie română (300 – 2000), iar victima confruntărilor brutale a fost prezentată în mass-media internațională drept etnic maghiar, însă acea victimă era Cofariu de etnie română care a rămas invalid pe viață plus încă 135 de răniți.

Cel care a organizat acest măcel a fost Károly Kiraly fost membru al CC al PCR, viceprim-ministru al României, numit de Ion Iliescu președinte al FSN Târgu-Mureș, care a regizat totul pentru a-i înfățișa pe români ca fiind agresorii măcelului, conform dispozițiilor Budapestei.

Ministrul de externe maghiar Gyla Horn a fost primul care a numit evenimentele de la Târgu-Mureș, drept un program, la întrunirea Consiliului Europei desfășurat la Lisabona în 22 - 24.03.1990.²¹

În contrast cu rapoartele Budapestei privitoare la atrocități, nici Berlinul, nici etnicii sași din zonă nu erau dornici ca Transilvania să fie cedată de regatul român Ungariei din cauza politicilor dure de asimilare ale Ungariei. Pál Teleki, când s-a sinucis, accentua în biletul lăsat că: „*Nu există niciun cuvânt adevărat în poveștile despre atrocitățile comise față de maghiari și germani.*”²²

Există multe documente de propagandă deșănțată a liderilor conform justiției penale pentru masacrele săvârșite la: Târgu-Mureș, Hargita, Covasna și în alte localități din Transilvania cu ocazia tulburărilor grave produse după 1989.

Marele diplomat Titulescu aprecia că: „*Statele din Europa Centrală și de Est n-au decât să se unească spre a ajunge la o prosperitate sau să se ajungă la o izolare, chiar la mizerie.*”

Din nefericire Ungaria a refuzat orice colaborare în acest sens. Declarația unilaterală a provinciei Kosovo, din Serbia a readus în discuție obținerea

¹⁹ Larry Wats, *Cei dintâi vor fi cei din urmă*, Editura Rao, București, 2013, p. 23.

²⁰ Idem pct. 18, p. 24, 25, 230.

²¹ Idem pct. 18, p. 25.

²² Idem pct. 18, p. 83, 230.

autonomiei Ținutului Secuiesc, format din județele: Covasna, Harghita și partea de sud-est a județului Mureș, descris în lucrarea *Acțiunile separatiste care vizează România*.²³

De precizat că autonomia de facto în județele respective este realizată în toate componentele sale: administrativ, cultural, economic, politic etc., maghiarii fiind majoritari, cei mai dezavantajați fiind românii, chiar discriminați, neprotejați în propria țară, insultați, umiliți, alungați din aceste ținuturi, dați afară de la serviciu sub privirile neputincioase ale autorităților românești centrale.

Hájdu Győzo considera că: „*Ca scriitor autohton și patriot român gândesc că nu eu sunt cel care în primul rând să facă o critică dură posibilităților și indiferențelor autorităților de la noi. Dar vă spun că răspunsul acestora mi-a produs o dezamăgire totală.*”²⁴

Genocidul săvârșit asupra românilor din Transilvania, după Dictatul de la Viena din 1940, de către trupele maghiare, s-a concretizat după aproape 80 de ani, ca urmare a proceselor inițiate de Anton Lixandriou cu cetățenie română și americană, cu cele aproximativ 2100 de probe trimise la Tribunalul Internațional.

În acest sens Ungaria a fost determinată să își ceară scuze la ONU, prin ambasadorul maghiar Csaba Korosi (citad de MTI), pentru responsabilitatea pe care a purtat-o în cadrul Holocaustului. Ambasadorul a mai precizat că „*Instituțiile statului maghiar de la acea vreme au fost responsabile pentru Holocaust.*”

Suntem, însă, de acord că pentru comportamentul neîncetat din zilele noastre, începând cu ciocnirile repetate, precum cele de la Târgu-Mureș din 1990, masacrele de la Harghita în mod deosebit, și nu numai; cineva trebuie să răspundă conform anchetei Comisiei Parlamentului României din care au făcut parte și lideri maghiari.

Unul dintre cele mai complexe studii referitoare la psihologia poporului român întreprins vreodată în România de către Daniel David, inclusiv despre relația cu minoritățile, menționează că: *distanța psiho-socială percepută între populația majoritară și minoritară maghiară din statele analizate (România, Serbia, Slovacia, Ucraina etc.) este cea mai mică în România, aceasta datorită politicilor deschise privind minoritatea maghiară din zonă.*

Românii sunt de părere că toate religiile sunt egal de morale. Acestea generează o doză de toleranță din partea românilor față de alte minorități și religii.²⁵

Muftiul-Şef al cultului musulman din România, Yusuf Murat, pomenea în lucrarea: *Jihadul islamic: „La început de secol XXI, musulmanii din România sunt*

²³ Idem pct. 1, p. 171.

²⁴ Idem pct. 1, p. 172.

²⁵ David Daniel, *Psihologia poporului român*, Editura Rao, București, 2015, p. 12.

cei care susțin dialogul, respectul față de valorile religioase, dorind să promoveze acestea și în comunitatea europeană. UE trebuia să ia act de modul de organizare a comunității, de contribuția pe care aceștia o au pe lângă populația majoritară la progresul economico-social al României.²⁶

Un serviciu deosebit țării îl pot face autoritățile românești prin promovarea atrocităților întâmplare și lupta diplomatică pentru demnitatea și onoarea poporului spre recuperarea atât cât se mai poate a celor pierdute.

BIBLIOGRAFIE

- Colectiv, *Acțiunile separatiste care vizează România*, Editura Rao, București, 2016.
- Colectiv, *Jihadul islamic*, Editura Rao, București, 2015.
- DAVID D., *Psihologia poporului român*, Editura Polirom, Iași, 2015.
- LARRY W., *Cei dintâi vor fi cei din urmă*, Editura Rao, București, 2013.
- LARRY W., *Ferește-mă Doamne de prieteni*, Editura Rao, București, 2011.
- LARRY W., *Oaia albă în turma neagră*, Editura Rao, București, 2013.
- LEHRER M. G., *Adealul pământ românesc*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1989.
- SITEANU E., *Oameni de știință români care au contribuit la dezvoltarea etnologiei în perioada 1919-1940*, comunicare științifică prezentată la Sesiunea de comunicări științifice a CRIFST – Divizia de Istoria Științei/Academia Română, 23 mai 2019 în Amfiteatrul „Ion Heliade Rădulescu” al Bibliotecii Academiei Române.

²⁶ Colectiv, *Jihadul islamic*, Editura Rao, București, 2015, p. 12.